

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SA Magdalena Pankowicz (spr.) SA Bogusław Dobrowolski
Protokolant	:	Anna Bogusławska

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w S.

przeciwko T. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt V GC 213/15

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- a) **w punkcie I w ten sposób, że zasądza od pozwanego T. W. na rzecz powoda Syndyka masy upadłości (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w S. kwotę 13.768, 62 (trzydzieści tysięcy siedemset sześćdziesiąt osiem 62/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty i oddala powództwo w pozostałym zakresie;**
- b) **w punkcie II w ten sposób, że zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2.351,05 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- c) **w punkcie III w ten sposób, że nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie od pozwanego kwotę 687,05 zł i od powoda z zasądzonych na jego rzecz roszczenia kwotę 3.238,95 zł brakujących kosztów sądowych;**

II. *oddala apelację w pozostałej części;*

III. *zasądza od powoda na rzecz pozwanego 7.693, 95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.*

(...)

UZASADNIENIE

(...) w S. wniósł o zasądzenie od T. W. kwoty 78.505,81 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2013 r. tytułem należności za sprzedany pozwanemu przez surowiec drzewny.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 października 2015 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie uwzględnił roszczenie pozwu.

T. W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym domagał się oddalenia powództwa. Twierdził, że uregulował należność dochodzoną pozwem, co powód potwierdził zeznając w toczącej się przez Sądem Rejonowym w Olsztynie sprawie V GC 965/13, że należności z tytułu zapłaty za dostawy drewna wynosiły 13.768,62 zł. Z ostrożności procesowej zgłosił zarzut przedawnienia dochodzonych pozwem należności.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 r. Sąd Okręgowy w Olsztynie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 78.505,81 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 stycznia 2013 r.; zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu; nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa 3.926 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

Orzeczenie to zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 18 grudnia 2012 r. (...) Sp. z o.o. w S. sprzedała T. W. lamele sosnowe za łączną kwotę 78.505,81 zł i wystawiła fakturę VAT nr (...) z terminem płatności do 1 stycznia 2013 r.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie ogłosił upadłość (...) Sp. z o.o. w likwidacji w S.. Według spisu z natury, na dzień 28 lutego 2013 r. spółce przysługiwały należności krótkoterminowe z tytułu dostaw i usług w okresie wymagalności do 12 miesięcy w łącznej wysokości 393.839,87 zł, w tym od pozwanego 13.768,62 zł.

Przed Sądem Rejonowym w Olsztynie toczyły się postępowania z powództwa (...) Sp. z o.o. w O. przeciwko T. W. o zapłatę kwot 26.542,49 zł oraz 54.971,88 zł z tytułu należności za towar zakupiony w dniach 22 i 25 stycznia 2013 r. Zostały one połączone do wspólnego rozpoznania pod sygnaturą V GC 965/13. W postępowaniu tym, na rozprawie w dniu 3 czerwca 2014 r. syndyk masy upadłości (...) sp. z o.o. zeznał, że wg stanu na dzień 28 marca 2013 r. T. W. jest dłużnikiem upadłej spółki na kwotę 13.768,62 zł oraz, że z zapisów księgowych wynika, iż faktura nr (...) na kwotę 78.505,81 zł jest opłacona w części i pozostało do zapłaty 13.768,62 zł. Prezesem (...) sp. z o.o. był A. B.. Z końcem 2012 r. ZUS zajął konto spółki na poczet zaległych należności z tytułu składek. W dniu 11 stycznia 2013 r. została zaś wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego (...) Sp. z o.o., której pełnomocnikiem został A. B.. Zwrócił się on do klientów (...) Sp. z o.o. aby należności za dostarczone towary, regulowali na jego konto osobiste lub konto nowo powstałej (...) Sp. z o.o. Również ta spółka dostarczała T. W. lamele drewniane, za które wystawiła faktury VAT: (...) na kwotę 56.542,49 zł - termin zapłaty 4 luty 2013 r., (...) na 54.971,88 zł - termin zapłaty 7 luty 2013 r., (...) na 59.427,77 zł - termin zapłaty 11 luty 2013 r. oraz (...) na 48.321,84 zł - termin zapłaty 22 luty 2013 r. W dniu 16 stycznia 2013 r. T. W. wpłacił na konto A. B. 40.000 zł, zaś na konto (...) sp. z o.o. w dniu 23 stycznia 2013 r. wpłacił 39.244,40 zł, w dniu 29 stycznia 2013 r. kwotę 40.000 zł, a w dniu 12 lutego 2013 r. kwotę 30.000 zł wskazując, iż dotyczy ona faktury nr (...). Wszystkie te wpłaty, poza ostatnią, A. B. wpłacił do kasy (...) Sp. z o.o. zaliczając je na poczet zobowiązań T. W. wobec tej spółki.

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie oba powództwa oddalił. Stwierdził, że czynności A. B. jako prezesa (...) Sp. z o.o. i jednocześnie pełnomocnika (...) Sp. z o.o. polegające na uniemożliwieniu zaspokojenia się ZUS-u z majątku (...) Sp. z o.o. wyczerpują znamiona czynu karalnego przewidzianego w art. 300 § 2 k.k. i jako takie nie zasługują na ochronę prawną, a nadto są nieważne z mocy art. 58 k.c. jako sprzeczne z ustawą. Uznał, że

wpłaty dokonane przez pozwanego powinny zostać zaliczyć na poczet jego zobowiązań wobec (...) Sp. z o.o. Apelacja powoda od tego wyroku została oddalona przez Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 4 maja 2015 r. (sygn. akt V Ga 241/14).

Powód w dniu 27 listopada 2014 r. złożył do Sądu Rejonowego w Pszczynie wniosek - zawiązanie do próby ugodowej, w którym wymieniona była wierzytelność z faktury (...).

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powołując się na treść art. 365 § 1 k.p.c., wskazał że jest związany treścią prawomocnego rozstrzygnięcia, które zapadło w sprawie V GC 965/13. Zostało zaś w niej przesądzone, że choć pozwany dokonał wpłat na konta (...) sp. z o.o. tytułem należności objętych fakturami (...), to jednak czynności A. B. polegające na wpłacie do kasy (...) sp. z o.o. przekazanych przez pozwanego, zostały uznane za nieważne. W takiej zaś sytuacji nie było podstaw do uznania, że zapisy księgowe, z których wynika, że należności pozwanego wobec (...) sp. z o.o. wynoszą jedynie 13.768,62 zł, są nieaktualne.

Sąd nie podzielił również podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, wskazując że powód w dniu 27 listopada 2014 r. złożył zawiązanie do próby ugodowej, tym samym przerywając bieg terminu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazał art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c. O kosztach procesu postanowił zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.926 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, który zarzucił Sądowi I instancji:

1. naruszenie art. 356 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie do trójstronnych rozliczeń pomiędzy stronami i (...) sp. z o.o.;
2. naruszenie art. 233 k.p.c. przez dokonanie nieprawidłowej oceny dowodów i nieuwzględnienie tego, że:
 - (...) sp. z o.o. otrzymała spłatę dochodzonych pozwem należności za pośrednictwem (...) sp. z o.o.,
 - uzyskane za pośrednictwem (...) sp. z o.o. powodowa spółka zaliczyła na poczet zobowiązań pozwanego,
 - uzyskane za pośrednictwem (...) sp. z o.o. powodowa spółka nigdy nie zwróciła,
 - powodowa spółka jeszcze przed ogłoszeniem upadłości zużyła środki uzyskane za pośrednictwem (...) sp. z o.o.,
 - (...) sp. z o.o. nigdy nie zwróciła się do powoda o zwrot wpłaconych należności;
3. poczynienie błędnych ustaleń faktycznych i przyjęcie, że wpłaty dokonane przez niego na rzecz (...) sp. z o.o., a następnie z kont tej spółki na rzecz powódki stanowiły „tę samą wpłatę” oraz nieustalenie, że powód dochodzi wierzytelności już zaspokojonej.

Wnosił o zmianę wyroku przez oddalenie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

Z regulacji zawartej w art. 382 k.p.c. wynika, że Sąd rozpoznający apelację orzeka na podstawie materiału zgromadzonego zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji, natomiast postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok Sądu drugiej instancji musi opierać się na jego własnych

ustaleniach faktycznych i prawnych. W pierwszej kolejności należało, więc ustalić podstawę faktyczną rozstrzygnięcia oraz poddać ocenie te zarzuty apelacji, które odnoszą się do ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji.

Oceniając cały materiał dowodowy zebrany w sprawie, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany ustaleń faktycznych, dokonanych przez Sąd Okręgowy. Sąd ten bowiem prawidłowo przeprowadził oraz szczegółowo i dokładnie ocenił dowody w niniejszej sprawie, które w głównej mierze składały się z dokumentów obrazujących transakcje finansowe dokonywane pomiędzy T. W., A. B., (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o., a także dokumentacji finansowej powodowej spółki. Sąd drugiej instancji w całości ustalenia te podziela, stąd nie ma potrzeby ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Ustalone przez Sąd Okręgowy fakty odnoszące się do dokonywanych przepływów finansowych były też w istocie niesporne między stronami. Zarzuty formalnoprawne podniesione w apelacji okazały się zatem nieuzasadnione.

Przy prawidłowych ustaleniach Sądu Okręgowego, wnioski, jakie z nich wyciągnął i dokonana ostatecznie ocena prawna - zdaniem Sądu Apelacyjnego - nie były jednak właściwe.

Jakkolwiek nie zostało to podniesione w formalnym zarzucie, odniesienie się do kwestii materialnoprawnych wymaga wskazania, że Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował przepis art. 365 k.p.c. uznając, że jest związany wyrokiem Sądu Rejonowego wydanym w sprawie sygn. akt V Gc 965/13, który uprawomocnił się na skutek oddalenia apelacji przez Sąd Okręgowy w Olsztynie (sygn. akt V Ga 241/14). Błędnie bowiem przyjął, że wydany w tej sprawie wyrok ma znaczenie prejudycjalne dla rozpoznawanego stosunku prawnego. Wskazać w tym miejscu należy, iż przedmiotem prawomocności materialnej jest zasadniczo ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły, co powoduje, że Sąd przy wydaniu wyroku nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak też poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (wyrok SN z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 63/07, Lex nr 485880). Prawomocność materialna orzeczenia wyraża się w nakazie przyjmowania przez sądy rozstrzygające inne sprawy stanowiska, że w danej sytuacji stan prawny przedstawia się tak, jak to wynika z wcześniejszego orzeczenia sądu, przy czym dla określenia granic tej prawomocności mogą mieć znaczenie ustalenia faktyczne i prawne objęte jego uzasadnieniem, jeżeli obejmują zakres żądania będący przedmiotem sprawy rozpoznawanej później (por. S. N. w powołanym wyżej wyroku z dnia 15 lutego 2007 r. II CSK 452/06 a ponadto w wyroku z dnia 19 października 2012 r. V CSK 485/11, LEX nr 1243099). W niniejszej sprawie Sąd miał rozstrzygnąć o odrębnym stosunku prawnym, odmienne też były jego strony. Wcześniej wydane orzeczenie w sprawie V GC 965/13 Sądu Okręgowego w Olsztynie z powództwa (...) Sp. z o.o. w O. przeciwko T. W. dotyczyło należności za towar zakupiony w tamtej spółce w dniach 22 i 25 stycznia 2013 r. Powodowa spółka dochodziła zapłaty ceny za inny towar, który był przedmiotem osobnych dokonywanych z pozwanym transakcji.

Związanie oceną prawną innego sądu jest wyjątkiem od zasady samodzielnego dokonywania wykładni prawa przez sąd orzekający i ogranicza się do sytuacji, w której sąd wyższej instancji lub Sąd Najwyższy uchyla zaskarżone orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi niższej instancji do ponownego rozpoznania (art. 386 § 6 k.p.c. i art. 398²⁰ k.p.c.). Moc wiążąca nie odnosi skutków „erga omnes” i związanie sądu orzeczeniem prawomocnym wydanym w innej sprawie występuje w zasadzie tylko przy tożsamości nie tylko przedmiotowej, ale także podmiotowej. Nie wystarczy ku temu samo tylko istnienie powiązań między dokonującymi tych czynności podmiotami oraz faktyczny wpływ ocenionych w tamtym postępowaniu czynności na stosunek prawny między stronami niniejszego sporu. W omawianej sytuacji, Sąd Okręgowy oczywiście powinien uwzględnić istnienie orzeczenia takiej treści. Nie zwalniało go to jednak od dokonania własnych ustaleń i oceny stosunku prawnego, jaki został ukształtowany wskutek przekazania przez A. B. wpłat pozwanego dokonywanych za jego pośrednictwem do spółki.

Rację zatem należało przyznać skarżącemu, że w prawidłowo ustalonym przez Sąd I instancji stanie faktycznym powinien był poddać go ocenie poprzez pryzmat art. 356 § 2 k.c. zgodnie z którym, wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia od osoby trzeciej, nawet jeśli działałaby bez wiedzy dłużnika. W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, że realizując wcześniejsze ustalenia z A. B. (prezesem zarządu (...) Sp. z o.o.) T. W. w dniach od 16 stycznia do 26 stycznia 2013 r. wpłacił na jego konto oraz konto (...) sp. z o.o. (której A. B. był pełnomocnikiem)

łącną kwotę 149.244,40 zł, która, poza ostatnią wpłatą w wysokości 30.000 zł, została następnie przelana na rachunek powódki i została na nim zaksięgowana tytułem spłaty zobowiązań ciążących na pozwanym.

Wprawdzie zasadą jest, że w wykonaniu zobowiązania uczestniczą z reguły te osoby, które są stronami stosunku zobowiązaniowego, świadczenie spełnia bezpośrednio dłużnik, bo na nim ciąży obowiązek jego wykonania. Jednak istnieją przypadki, gdy okoliczność kto spełnia świadczenie, jest dla wierzyciela bez znaczenia. Chodzi bowiem o to, ażeby umówione świadczenie zostało w ogóle spełnione. Podmiotem spłacającym wierzyciela może być zatem każda osoba trzecia, która spełnia świadczenie odpowiadające treści stosunku zobowiązaniowego, jaki łączy wierzyciela z dłużnikiem i to nawet bez zgody dłużnika pod warunkiem, że wierzycielność jest wymagalna.

Dlatego ustawodawca w art. 356 § 1 k.c. sformułował zasadę, że wierzyciel może domagać się od dłużnika świadczenia osobistego tylko wówczas, gdy wynika to z treści czynności prawnej, z ustawy albo właściwości świadczenia. Cały sens tego unormowania sprowadza się do tego, czy wykonanie zobowiązania polega na osobistym świadczeniu dłużnika. W przeciwieństwie do tej sytuacji, gdy nie chodzi o osobiste świadczenie, zobowiązanie może być wykonane przez osobę trzecią działającą ma rzecz dłużnika. Gdy wierzyciel odmówi przyjęcia takiego świadczenia, popadnie w zwłokę wobec dłużnika (art. 486 § 1 i 2 k.p.c.). Brak jest tu bowiem uzasadnionego interesu dla takiej odmowy. Gdy chodzi o świadczenie pieniężne, jest rzeczą obojętną, od kogo wierzyciel je otrzyma, gdyż tylko w ten sposób następuje wykonanie zobowiązania. Taka sytuacja miała miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy. A. B. spełniając świadczenie o charakterze pieniężnym, działał za dłużnika (pozwanego), faktycznie zaś, stosownie do łączącego te osoby porozumienia, był tylko pośrednikiem, który zgodnie z wolą dłużnika przekazywał powierzone mu w tym celu środki. Wszystko wskazuje, że działo się to przy pełnej wiedzy i akceptacji powodowej spółki, albowiem z zapisów księgowych wynika, że omawiane wpłaty zostały zaliczone na poczet zobowiązań T. W., który według stanu na dzień 28 marca 2013 r. (datę ogłoszenia upadłości (...) Sp. z o.o.) był dłużnikiem upadłej spółki na kwotę 13.768,62 zł. Jakkolwiek należałoby ocenić działanie A. B., jego skutkiem było faktyczne zaspokojenie wierzyciela do wysokości przekazanej mu należności, a tym samym wygaśnięcie w tej części zobowiązania pozwanego. Jak trafnie wskazuje pozwany w apelacji, to przysporzenie miało swoją podstawę prawną (art. 356 § 2 k.c.), nie jest zatem obarczone obowiązkiem zwrotu temu, kto wskutek tego został zubożony. Zarachowanie wpłacanej kwoty na poczet określonych należności jest uprawnieniem stron stosunku zobowiązaniowego, w tym przypadku wierzyciela, który już raz z tego uprawnienia skorzystał. Nie może zatem ponownie dochodzić zaspokojenia wygasłej wskutek dokonanej zapłaty wierzycielności.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że także art. 452 k.c. statuuje ochronę dłużnika w zakresie, w jakim wierzyciel skorzystał ze świadczenia spełnionego do rąk osoby nieuprawnionej, czyli w tym wypadku co do całości kwot ostatecznie przelanych przez A. B. na rachunek (...) Sp. z o.o. Jeżeli dłużnik zachował się zgodnie z treścią zobowiązania, wszelako nie wobec osoby uprawnionej, takiego zachowanie nie da się w pełni kwalifikować w kategoriach należytego wykonania zobowiązania, chyba że – tak jak w niniejszej sprawie – zdoła on wykazać, iż przedmiot świadczenia został przekazany uprawnionemu. Przy czym, w takim wypadku zobowiązanie wygasa tylko w takim zakresie, w jakim wierzyciel ze świadczenia skorzystał. Przyjmuje się, że podobny skutek, polegający na spełnieniu zobowiązania, wywołuje samo potwierdzenie przez wierzyciela przyjęcia świadczenia. Można je bowiem traktować za udzielenie „ex post” upoważnienia do odbioru, przy czym przepis nie wymaga tu żadnej szczególnej formy owego potwierdzenia, może ono nastąpić w dowolnym momencie. Stosują się do niego ogólne zasady art. 61 k.c., tzn. oświadczenie musi dojść do adresata w taki sposób, aby mógł się zapoznać z jego treścią. Adresatem takiego oświadczenia jest świadczący dłużnik. Tym samym, nie może się on już domagać zwrotu świadczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, ale jest zwolniony z obowiązku świadczenia.

Dłużnik (pozwany) spełnił świadczenie kierując je do osób trzecich (...) sp. z o.o.), a jego przedmiot został przekazany uprawnionemu wierzycielowi (powodowi), który z kolei zaliczył je na poczet istniejących wymagalnych zobowiązań pozwanego, tym samym potwierdzając spełnienie świadczenia. Okoliczność ta została zresztą przyznana przez pełnomocnika powoda także na rozprawie apelacyjnej, kiedy wyjaśnił, że wpłaty dokonane przez A. B., a dotyczące zobowiązań pozwanego, zostały zaksięgowane przez (...) sp. z o.o. i według aktualnego stanu księgowego, należności

pozwanego wobec powoda wynoszą jedynie 13.768,62 zł. Dodał również, że (...) Sp. z o.o. ani A. B. dotychczas nie powoływali się na fakt spełnienia nienależnego świadczenia, ani nie zwracali się z roszczeniem kondykcijnym.

Pozwany nie wykazał, że doszło do spełnienia zobowiązania wobec powoda także, co do kwoty 13.768,62 zł, a wręcz przyznawał, że mogły jeszcze pozostać jakieś nierozliczone przez niego zobowiązania wobec powodowej spółki. Sąd Apelacyjny uwzględnił zatem apelację tylko co do części zasądzonego roszczenia przewyższającej tę kwotę i w oparciu o przepis art. 386 §1 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. dokonał zmiany zaskarżonego wyroku.

Konsekwencją tego rozstrzygnięcia była także korekta zaskarżonego orzeczenia w jego części dotyczącej kosztów procesu. Mając na uwadze, że ostatecznie powód utrzymał się ze swym żądaniem w 17,5 %, zasadnym było zastosowanie art. 100 k.p.c. i stosunkowe rozliczenie kosztów poniesionych przez każdą ze stron, na które składały wynagrodzenia pełnomocników, których wysokość w stawce minimalnej (3.600 zł + 17 zł opłata skarbową) została ustalona na podstawie § 6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu obciążając nimi skarżącą stosownie do wyniku sprawy w II instancji.

Uwzględniając końcowy wynik procesu (17,5%-82,5%), zgodnie z art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, należało ściągnąć od każdej stosowną część nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (od pozwanego 687,05 zł, zaś od powoda z zasądzonego roszczenia 3.238,95 zł).

O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny postanowił na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

(...)